

MARK LAWRENCE

TRNOVÝ PRINC

První kniha ze série Roztříštěná říše



„Temný a neúprosný.“

ROBIN HOOB



TRNOVÝ PRINC

ROZTRÍŠTĚNÁ ŘÍŠE,
KNIHA PRVNÍ

MARK LAWRENCE

TALPRESS

Copyright © 2011 by Bobalinga, Ltd.
Translation © 2013 by Martin Boček

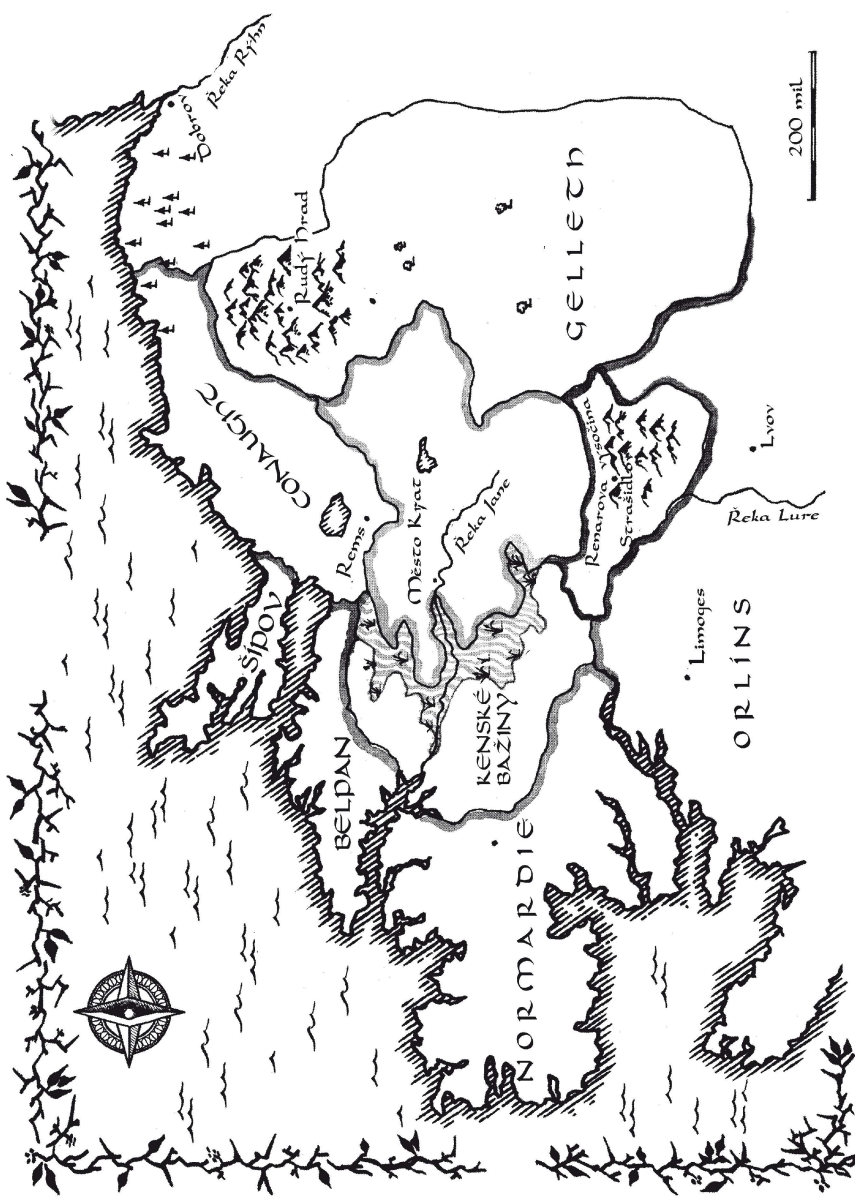
Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-457-4

Pro Celyn. To nejlepší se nikdy neztratí.

PODĚKOVÁNÍ

Rád bych poděkoval Heleně Mazarakisové a Sharon Mackové za všechnu jejich pomoc a podporu.



200 mil

CONAUNG

GELLECH

BELPAN

NORMARDIE

ORLINS

Reka Rujim

Rudy Dread

Mesto Kyat

Kenske Baziny

Reka Jone

Ranarova

Sradillor

Reka Lure

Lyov

Limoqes

Rens

1



Havrani! Zase ti podělaní havrani. Usadili se na střeše kostela ještě předtím, než zranění začali vůbec umírat. Dokonce ještě dřív, než Rike skončil s odřezáváním prstů z rukou a prstenů z prstů. Opřel jsem se o šibenici a lehkým kývnutím ty ptáky pozdravil. Už jich tam hřadoval dobrý tucet. Seděli jeden vedle druhého jako dlouhá černá čára a zírali na nás těma svýma moudrýma očima.

Náměstí bylo celé rudé. Krev tekla kanály, řinula se po dlažebních kamenech, byla jí plná kašna. Mrtvá těla vypadala přesně tak, jak mrtvoly obvykle vypadají. Některé se směšně natahovaly k obloze nad sebou rukama, na kterých chyběly prsty. Jiné byly mírumilovně zkroucené kolem svých smrtelných ran. Zranění se snažili odhánět oblaka much, které se k nim začaly slétat. Ale ať už tak, nebo onak, živí nebo mrtví, kolem každého z nich se vznášel bzučící tmavý mrak.

„Vodu! Vodu!“ Zajímavá věc. Vždycky, když lidé umírají, dostanou najednou žízeň. Zvláštní. Já ji mám spíš ze zabíjení.

Tohle byl Mabberton. Dvě stě mrtvých sedláků, všichni s kosami a sekerami v rukou. No co. Já je varoval. Tohle děláme, abychom se užívali. Přesně tak jsem informoval jejich vůdce, Bovida Tora. Dal jsem jim šanci. Vždycky jim dám šanci. Jenže oni si zvolili krev a smrt. A přesně to taky dostali.

Válka, přátelé moji, je krásná věc. Něco jiného vám můžou říct leda tak poražení. Kdybyste se zeptali starého Bovida, který se opírá tamhle o kašnu s vnitřnostmi vyhřezlými do klína, asi by vám tvrdil něco jiného. Jenže podívejte se sami, kam to s takovými názory dotáhl.

„Zkurvený sedlácký čuráci,“ odplivl si Rike a odhodil hrst prstů na Bovidovo rozpárané břicho. Pak přistoupil ke mně i s celým svým úlovkem a tvářil se, jako by to byla moje vina. „Se koukni! Jeden zlatej prsten. Jeden! V celý vesnici byl jeden podělanej zlatej prsten. Kéž bych ty svině mohl oživit. S chutí bych je zabil ještě jednou. Zasraný podělaný vidláci.“

Opravdu by to s radostí udělal. Byl to zlý parchant. Zlý a chamtivý. Já se mu ale klidně podíval přímo do očí. „Uklidni se, bratře Riku. V Mabbertonu je víc než jen zlato.“

Varovně jsem se zamračil. Jednak mi to jeho ubohé klení zkazilo kouzlo okamžiku a jednak jsem na něj potřeboval přitlačit. Po boji byl Rike vždycky nažhavený a toužil po dalším krveprolití. Pohlédl jsem na něj tak, aby mu došlo, že přesně to mu klidně můžu zajistit. A aby mu došlo, že tahle forma krveprolití by se mu rozhodně nelíbila. Zaklel, strčil si zakrvavený prsten do kapsy a nůž schoval za opasek.

Pak se na scéně objevil Makin. Došel až k nám a přátelsky nás oba poplácal po rameni. Jestli tenhle chlap něco uměl, tak urovnat kdejakou roztržku.

„Bratr Jorg má pravdu, Prcku Riký. Je tu spousta pokladů, co jen čekají, až je někdo najde.“ S radostí škádlil Rikeho přezdívkou „Prcek Riký“, kterou narážel na fakt, že ten parchant byl o hlavu vyšší a mnohem urostlejší než kdokoliv z našeho bratrstva. Makin miloval vtípky. Kdyby mu jeho oběti daly dost času, s radostí by jim jich pár povyprávěl, zatímco by je zabíjel. Mám pocit, že by se mu prostě líbilo, kdyby je mohl nechat umřít s úsměvem na rtech.

„Jaký poklady?“ chtěl vědět pořád ještě našťvaný Rike.

„Když zabiješ sedláka, co ti po něm asi tak zůstane, Prcku Riký?“ povytáhl Makin dvojsmyslně obočí.

Rike zvedl hledí svojí helmy a na světle božím se objevil jeho

ohyzný obličej. Vlastně byl spíš brutálnější než ošklivý. Myslím, že ty jizvy jeho vzhled podstatně vylepšily. „Krávy?“

Makin našpulil rty. Jeho rty se mi vlastně nikdy nelíbily. Byly na můj vkus hrozně tlusté a nechutně masité, ale rozhodl jsem se mu tuhle chybu odpustit. Přece jen, byl to skvělý vtipálek a navíc to neskutečně uměl s řemdihem. „Ale jistě, klidně si vem jejich kravičky, Prcku Riký. Ale já, já si radši najdu nějakou tu vesnickou dcerku. Nebo rovnou tři. Pokud možno ještě předtím, než mi je vojedou ostatní.“

Oba se jako na povel otočili a zamířili pryč. Rike se cestou chechtal tím svým příšerným smíchem. Znělo to jako „hur, hur, hur“, jako by se snažil vykašlat rybí kost, která mu uvízla v krku.

Sledoval jsem je, jak vyrazili dveře Bovidova domu. Byl to pěkný dům, přímo naproti kostelu. Měl vysokou doškovou střechu a malou květinovou předzahrádku. Umírající staroch je celou dobu pozoroval. Očima, protože hlavou už otočit nedokázal.

Podíval jsem se na havrany a pak na Gemta a jeho retardovaného bratra Maicala, jak stínají hlavy. Maical táhl vozík a Gemt třímal sekeru. Opravdu nádhera, to vám teda povím. Aspoň na pohled. Klidně vám odkývám, že válka smrdí. Ale tohle místo co nevidět vypálíme a pach smrti překryje vůně hořícího dřeva. Zlaté prsteny? Prosím vás. Další odměny už nepotřebuju.

„Chlapče!“ ozval se najednou Bovid. Znělo to suše a slabě.

Došel jsem k němu a opřel se o svůj meč. Najednou jsem byl hrozně unavený. „Koukej vyklopit, co máš na srdci, burane. Ale radši sebou hejbní. Bratr Gemt a jeho sekera už jsou na cestě sem. Sek sek.“

Nezdálo se, že by ho to nějak vystrašilo. Není divu. Vyděsit člověka, kterého od smrti dělí jen nepatrný krůček, to není nic snadného. Zato mě pořádně štválo, že mě zjevně pořád ještě nebere vážně. Vždyť mě oslovil ‚chlapče‘. „Máš nějaký dcerky, sedláku? Třeba schovaný někde ve sklepech nebo tak? Neboj se, starouš Rike si je už vyčmúchá.“

Bovid ke mně prudce zvedl oči. Měl v nich ostrý, ustaraný výraz. „Ko-kolik je ti let, chlapče?“

A zase ten ‚chlapec‘. „Dost na to, abych tě vykuchal jako prase

na porážce,“ odsekl jsem. Začínal jsem mít vztek. Nelíbí se mi, když jsem vzteklý. Vždycky mě to naštve. Myslím, že mu to ale stejně nedošlo. Podle mě vůbec netušil, že jsem to byl právě já, kdo mu před necelou půlhodinou rozpáral břicho.

„Patnáct zim, víc ne. Rozhodně ne víc...“ Mluvil pomalu. Byl bledý a rty měl celé do modra.

Spletl ses o celé dva roky, chtěl jsem mu odpovědět, ale už by mě stejně neslyšel. Pak za mnou zaskřípěla kola vozíku a přistoupil Gemt se svojí zakrvavenou sekerou.

„Tomuhle vezmi hlavu,“ řekl jsem mu. „Tělo nech ležet. Ať se havrani nažerou.“

Patnáct! V patnácti letech bych se nestaral o nějakou ubohou vesničku.

Až mi bude patnáct, bude ze mě už dávno král!



Někteří lidé jsou zrozeni k tomu, aby vás uráželi samotnou svojí existencí. Bratr Gemt byl zrozen k tomu, aby svou existencí urážel celý náš svět.

2



Mabberton krásně hořel. To by se ale dalo říct o všech těch dírách, co jsme ten rok vypálili. Makin tvrdil, že tohle léto je zkurvenej parchant; parchant příliš zapšklej na to, aby lidem dopřál trochu deště. Podle mě to trefil naprosto přesně. Když jsme při jížděli, zvedala se za námi oblaka prachu. Při odjezdu se za námi zvedala oblaka kouře.

„Komu by se chtělo bejt sedlákem?“ Makin rád kladl podobné otázky.

„Komu by se chtělo bejt sedláčkou dcerkou?“ kývl jsem hlavou směrem k Rikemu. Potácel se v sedle unavený tak, že z něj málem padal. Na tváři měl přihlouplý úsměv a přes hrudní plát měl přetažený kus sametu. Kde se mu v Mabbertonu podařilo najít samet, to pro mě už navždycky zůstane záhadou.

„Bratr Rike si rád užívá prostých potěšení,“ odušil Makin.

V tom měl pravdu. Přesně to Rike dělal, a navíc s obrovským zápalem.

S podobným zápalem, s jakým pohltily plameny Mabberton. Hodil jsem pochodeň na doškovou střechu místní hospody, a o chvíli později jsme už museli před rychle se šířícím ohněm uprchnout.

Prostě další všední den v naší Roztříštěné říši.

Makin si utřel pot z čela a přitom si po tváři rozmazal zbytky

sazí. Ten chlap měl neskutečný talent umazat se. „I ty sis s radostí užíval těch prostých potěšení, bratře Jorgu.“

Tak v tom měl rozhodně pravdu. „Kolik je ti let?“ chtěl vědět starý sedlák. Dost na to, abych si zašpásoval s jeho dcerami. Ta tlustá pořád jen žvanila, úplně jako její otec. A škrábala jako kočka. Ten kravál mi drásal uši. Její starší sestra se mi zamlouvala o dost víc. Aspoň držela hubu. Byla dokonce tak tichá, že do ní člověk musel tu a tam pořádně dloubnout, jen aby se přesvědčil, že pod ním samým strachem neumřela. Na druhou stranu bych ale tipoval, že když se k nim dostal oheň, zavřískaly si svorně jedna i druhá.

Připojil se ke mně Gemt a vytrhl mě ze snění.

„Baronovi muži tenhle kouř uviděj nejmíň na deset mil. Neměl jsi to tam zapalovat.“ Zavrtěl hlavou a ta jeho stupidní zrzavá kštica se rozhoupala ze strany na stranu.

„Si neměl,“ přidal se jeho přitroublý bratr. Seděl na starém šedákovi, který táhl zapáchající vůz. Nechávali jsme mu ho. Šedák by nikdy nesjel z cesty. Byl totiž mnohem chytřejší než Maical.

Gemt si rád pořád na něco stěžoval. „Neměl jsi nechat naházet mrtvoly do studny, teď nebudeme mít co pít.“ „Neměl jsi zabíjet toho kněze, přinese nám to smůlu.“ „Kdybysme ji nezabili, mohli jsme z barona Kennicka vyrazit pořádný výkupný.“ Měl jsem hroznou chuť popadnout nůž a podříznout ho. Hned na místě. Stačilo by se jen trochu naklonit a vrazit mu nůž do krku. „Copak? Bubby bubly? Co to povídáš, bratře Gemte? Že s vyrvaným ohryz-
kem nemůžeš mluvit?“

„Ale ne!“ vytřeštil jsem oči předstíraným zděšením. „Rychle, Prcku Riký, obrať koně a vychčij se na Mabberton. Musíme ten požár fofrem uhasit.“

„Baronovi muži to uvidí,“ zopakoval neústupně brunátný Gemt. Když s ním někdo nesouhlasil, vždycky zrudl jako rak. Při pohledu na tu odpornou barvu jsem měl ještě větší chuť ho zabít. Ale neudělal jsem to. Když jste vůdce, musíte přijmout jistou zodpovědnost. Například za své muže. Že jich nepovraždíte zbytečně moc. Protože koho byste pak vedli?

Všichni se kolem nás shlukli. Tak to bylo pokaždé, když něco

viselo ve vzduchu. Přitáhl jsem Gerrodovi otěže a zastavil ho. Sledoval jsem Gemta a čekal. Na všech mých třicet osm bratrů. A až Gemt tak zrudne, že bude s podivem, že mu ještě neteče krev z uší.

„Kampak to jedeme, bratři moji?“ zeptal jsem se. Postavil jsem se ve třmenech, abych se mohl rozhlédnout po těch jejich hnusných ksichtech. A otázku jsem položil tichým hlasem, takže museli zmlknout, aby mě vůbec slyšeli.

„Kam?“ tázal jsem se znovu. „Nejsem tady přece jedinej, kdo to ví, že ne? Mám snad před vámi nějaký tajnosti, bratři moji?“

Rikeho ta otázka zmátla a zamyšleně nakrčil čelo. Po mé pravici se objevil tlustý Burlow a vlevo ode mě navedl svého koně Nůbánec. Sněhově bílé zuby oslnivě zářily z jeho černého obličje. Kolem zavládlo ticho.

„Bratr Gemt nám to může říct. Dobře totiž ví, jak se věci mají a jak by se mít měly.“ Usmál jsem se, i když jsem měl pořád strašnou chuť popadnout dýku a vrazit mu ji do krku. „Tak kampak to jedeme, bratře Gemte?“

„Do Wennithu, na Koňácký pobřeží,“ odpověděl zdráhavě. Nechtělo se mu se mnou v ničem souhlasit.

„Správně. A jak se tam dostaneme? Parta bezmála čtyřiceti chlapů na těchhle krásnejch, ale poněkud kradenejch koních?“

Gemt zařal zuby. Muselo mu být úplně jasné, kam mířím.

„Jak se tam dostaneme, pokud si chceme urvat pořádněj kus koláče, dokud ještě bude čerstvej a křupavej?“ zeptal jsem se znovu.

„Cestou duchů!“ zařval Rike. Měl zjevně radost, že zná správnou odpověď, a chtěl se tím před ostatními blýsknout.

„Cestou duchů,“ zopakoval jsem po něm tiše a s úsměvem. „Kudy jinudy bysme asi mohli jet?“ Otočil jsem se na Nůbánce a zachytil jsem pohled jeho černých očí. Nedokázal jsem přečíst, co si myslí, ale nechal jsem jeho, ať si přečte on mě.

„Žádná jiná možnost tu není.“

To se zase ozval Rike. Sice vůbec netušil, jaká hra se tu teď hraje, ale s radostí se chopil své role v ní.

„A vědí baronovi muži, kam máme namířeno, co myslíš?“ obrátil jsem se k tlustému Burlowovi.

„Žoldáci větří válku,“ odpověděl mi. Burlow není žádný idiot. Když mluví, třese se mu čelist, ale hloupý rozhodně není.

„Takže...“ Pomalu jsem přejížděl pohledem z jednoho muže na druhého. „Takže baron ví, kam se všichni vyvrhelové našeho druhu chystají. A stejně tak ví, kudy se tam dostaneme.“ Odmlčel jsem se, aby jim všem došel význam mých slov. „A já jsem zrovna zapálil zasraně velkej požár. Požár, kterej ukáže jemu i jeho poskokům, jak hloupý by bylo zkoušet nás pronásledovat.“

A pak jsem Gemta konečně bodl. Nemusel jsem, ale prostě se mi chtělo. Chvilí se jen roztomile motal, zatímco mu z krku bublala krev, a pak se sesul z koně na zem. Jeho ještě před momentem rudý obličej byl najednou popelavě bledý.

„Maicale,“ kývl jsem, „vezmi jeho hlavu.“

A tak umřel bratr Gemt.

Prostě si vybral špatný okamžik.



Ať už bratra Maicala postihlo, co chtělo, jeho těla se to nedotklo. Vypadal stejně drsný, stejně silný a stejně nebezpečný jako všichni ostatní v našem bratrstvu. Ale jen dokud jste se ho na něco nezeptali.

3



„Dva mrtváci, dva chcípáci,“ oznámil Makin s tím svým typickým širokým úsměvem.

Stejně bychom se u té šibenice utábořili, ale pro jistotu jsem poslal Makina napřed, aby obhlédl terén. A zpráva o tom, že dvě ze čtyř houpajících se klecí obsahují živé vězně, chlapy určitě rozveselí.

„Jen dva,“ reptal Rike. Byl utahaný; a utahaný Prcek Riký ze zásady považoval každou šibenici za poloprázdnou.

„Dva!“ zakřičel Núbánc na muže jedoucí za námi.

Několik chlapů si začalo předávat peníze, které právě vyhráli nebo prohráli na sázkách. Cesta duchů je nudná asi jako nedělní bohoslužba. Je přímá a rovná. Je tak přímá, že by člověk zabíjel za možnost odbočit vlevo nebo vpravo. Je tak plochá, že byste dali královský poklad za sebemenší kopeček. Jenže všude kolem vás jsou jen bažiny a komáři, které se střídají leda tak s komáry a bažinami. Na Cestě duchů nemůžete narazit na nic úžasnějšího než na dva živé chlapy, chcípáky, zavřené v klecích na šibenici a nechané napospas osudu a smrti hladem.

Zajímavé je, že mě vůbec nenapadlo zamyslet se nad tím, co tady sakra dělá šibenice. Tady, uprostřed ničeho. Prostě jsem ji považoval za skvělý bonus. Někdo tu nechal své vězně, ať si zdechnou v klecích u téhle proklaté cesty. Vybral si prapodivné

místo, ale mojí malé karavaně tak zajistil skvělou zábavu. Bratři byli najednou celí nedočkaví, tak jsem pobídl Gerroda do klusu. Gerrod je dobrý kůň. Setřásl ze sebe únavu a odhodlaně klapal dál. Na celém světě byste nenašli lepší cestu, než je Cesta duchů.

„Chcípáci!“ zařval Rike a všichni se rozjeli jako o závod.

Nechal jsem Gerroda, ať si jede podle libosti. Věděl jsem, že se nenechá předběhnout žádným jiným koněm. Ne na téhle cestě. Ne na téhle dlažbě, kde každý kámen doléhal ke svým sousedům tak dokonale, že mezi nimi neprorostlo ani stéblo trávy. Ani jediný kámen nechyběl, ani jediný z nich nebyl sebeméně otlučený. A to prosím nezapomeňte, že celé tohle dílo stojí přímo na bažině!

K oběma chcípákům jsem samozřejmě dorazil jako první. Žádný z koní bratrů se Gerrodovi nevyrovnal. Rozhodně ne, když jsem na něm seděl já, tedy chlapec dobře o polovinu lehčí než kdokoliv v naší koloně. U šibenice jsem se ohlédl po ostatních a pozoroval je, jak se ženou vpřed, roztažení do dlouhého zástupu. Najednou mě zachvátila divoká radost, tak jsem ze všech sil vykřikl. Zařval jsem tak hlasitě, že mě muselo být slyšet až úplně vzadu na voze, na kterém poskakoval Gemt.

Jako první ke mně dojel Makin. A to jeho kůň musel tuhle cestu absolvovat už podruhé.

„Jen ať si za námi zkusej baronovi muži přijít,“ řekl jsem mu na uvítanou. „Cesta duchů je ve své podstatě stejná jako normální most. Deset mužů tady dokáže v pohodě udržet třeba celou armádu. A pokud by jim chtěl někdo vpadnout do boku, jen se utopí v týhle podělaný bažině.“

Makin přikývl a přitom lapal po dechu.

„Kdyby Cestáři, co tohle celý zbudovali... Kdyby mi tak postavili hrad –“ Hřmění na východě přehlušilo moje další slova.

„Kdyby Cestáři stavěli hrady, nikam bychom se teď nedostali,“ zavrtěl hlavou Makin. „A vůbec. Jsem rád, že už jsou pryč.“

Společně jsme sledovali naše bratry, jak se k nám postupně blíží. Západ slunce obarvil okolní bažiny ohnivě oranžovou a já si zase vzpomněl na Mabberton.

„Krásný den, bratře Makine,“ usmál jsem se.

„To rozhodně je, bratře Jorgu,“ přitakal.

Pak už byli bratři u nás a začali se dohadovat ohledně chcípáků. Já se mezitím usadil u našeho vozu s lupem, abych si něco málo přečetl, ještě než se úplně setmí. Teď zrovna jsem studoval Plutarcha. Měl jsem ho jen sám pro sebe, jako sendvič zabalený v kožených deskách. Nějaký úžasný mnich nad touhle knihou strávil celý svůj život. Pracoval na ní od úsvitu do soumraku, shrbený nad jejími stránkami se štětcem v ruce. Sem dal trochu zlata na svatozář, na slunce, na ozdobné spirály. Tamhle trochu modré jako jed, modřejší než obloha v pravé poledne. Malé rumělkové tečky jako rozkvetlá louka. Tipoval bych, že při téhle práci oslepl. Nejspíš jí zasvětil celý svůj život. Celá léta, jako mladík i jako šedovlasý stařec, trávil všechnen svůj čas tím, že zkrášloval všechna ta slova, co kdysi napsal Plutarch.

Znovu zahřmělo a oba chcípáci se začali svíjet a skučet, zatímco já klidně seděl a četl jsem si slova, která byla stará už v době, když Cestáři stavěli své věčné silnice.

„Vy zbabělci! Jste jen baby s mečema a sekerama!“ Jedna z těch dvou skoro mrtvol na šibenici zjevně ještě mohla mluvit.

„Není mezi vámi jediný skutečný muž. Jste jen partička buzerantských pedofilů, co se táhne tady za tím chlapečkem.“ Postupně zvyšoval hlas a nakonec už ječel na celé kolo.

„Hele, tady ten chlápek na tebe má nějaký narážky, bratře Jorgu!“ podotkl Makin.

V tu chvíli mi na nos dopadla první dešťová kapka. Opatrně jsem Plutarcha zavřel. Čekal celé věky, aby mi mohl povyprávět o Spartě a o Lykurgovi, tak si může počkat ještě pár dní. Aspoň se u toho nenamočí. Chcípák toho měl na srdci zjevně ještě víc, ale prozatím musel mluvit k mým žádům. Pokud na cestách chcete udržet knihu suchou, musíte se o ni starat. Musíte se jí věnovat. Vzal jsem naolejované plátno a pořádně ji do něj zabalil. Pak jsem vzal druhé a celé to zopakoval. A nakonec jsem ji schoval pod plášť do sedlového vaku. Do pořádného sedlového vaku, ne jako ty šmejdy z Thurtanu. Tohle byl kvalitní kousek z dvojité kůže, vyrobený na Koňáckém pobřeží.

Chlapi se rozestoupili, aby mi uvolnili cestu. Šibenice smrděla

ještě hůř než náš vůz s usekanými hlavami. Byla hrubě postavená z čerstvých klád a visely z ní čtyři klece. Ve dvou byli mrtví muži. *Velmi* mrtví muži. Nohy, které jim trčely skrz mřížve ven, už havraní ohlodali až na kost. Po tělech jim lezly mouchy, které vypadaly jako druhá, bzučící kůže. Chlapi mezitím párkrát rýpli do jednoho z chcípáků a tomu se to zjevně moc nelíbilo. Vlastně to spíš vypadalo, že ho to rovnou zabilo. Což byla opravdová škoda, protože jsme před sebou měli ještě celou noc, a já jsem toho měl na srdci hodně, což zase byla škoda pro toho drzého, urvaného blbečka.

„Tak chlapeček se k nám konečně taky přidal. Už ho přestalo bavit koukat se na oplzlé obrázky v té knížce, co někde ukradl.“ V kleci seděl celý zkroucený. Nohy měl rozedrané a zakrvavené. Byl to stařík, tak kolem čtyřicítky. Měl černé vlasy, šedou bradku a tmavé oči se mu horečnatě leskly. „Použij její stránky spíš na to, aby sis měl čím vytírat prdýlku, hošánku,“ vyhrkl ohnivě. Přitom divoce zacloumal mřížemi, až celou klec rozhoupal. „To je jediné, k čemu by ti mohla být dobrá.“

„Co kdybysme si pod ním udělali úplně, ale úplně maličkatej ohníček?“ navrhl Rike. Dokonce i on pochopil, že ten stařík se nás snaží jen naštvat, abychom to s ním skoncovali co možná nejrychleji. „Jako jsme to udělali u tý šibenice v Turstonu.“

Při té vzpomínce se pár chlapů vesele zasmálo. Makin ale ne. Pod vší tou špínou a sazemi, které měl na tváři, se divoce mračil a zíral na chcípáka před sebou. Zvedl jsem ruku, abych všechny utišil.

„Na to by bylo takhle krásné knihy škoda, otče Gomste,“ pravil jsem.

Stejně jako Makin, i já jsem toho chcípáka znal. Bradka, špína a krev změnily jeho vzhled k nepoznání, ale jeho přízvuk byl pořád nezaměnitelný. Měl by za to poděkovat Bohu. Nebýt jej, už by se dávno smažil.

„Už jen proto, že ta kniha se jmenuje *O Lykurgovi*. Navíc je napsaná ve vznešené latině, a ne v té odporné napodobenině, kterou se dneska mluví v kostelech.“

„Vy mě znáte?“ zeptal se roztřeseným hlasem. Najednou vypadal, že se každou chvíli rozpláče.

„Jistěže ano.“ Prohrábl jsem si oběma rukama vlasy a stáhl si je dozadu z obličeje, aby si mě v narůstajícím šeru mohl pořádně prohlédnout. Měl jsem typické, ostře řezané rysy Ankratů. „Jste otec Gomst. Učil jste mě, když jsem ještě chodil do školy.“

„Pr-prin...“ Překvapeně se zakoktal, neschopný kloudného slova. Bylo to opravdu nechutné. Skoro jako bych kousl do něčeho starého a shnilého.

„C-co se stalo s kapitánem Borthou?“ Otec Gomst se pomalu houpal ve své kleci a vypadal upřímně zmatený.

„Kapitán Bortha, pane!“ Makin udělal krok vpřed a předpiso-
vě zasalutoval. Z jeho brnění kapala krev toho druhého chcípáka.

Kolem zavládlo hrobové ticho. Dokonce i bzučení a šplouchání okolní bažiny se ztlumilo do tichého šepotu. Bratři, s vytřeštěnými očima a pokleslými čelistmi, těkali očima ze mě na starého kněze v kleci a zase zpátky na mě. Prcek Riký by nemohl vypadat popleteněji. Ani kdybyste se ho zeptali, kolik je devětkrát šest.

A přesně v tu chvíli se rozpršelo. Bylo to neskutečná průtrž mračen. Jako kdyby na nás Pán vylil svůj nočník. Nočník, do kterého si ulevoval zatraceně dlouho a s velkou chutí.

„Princi Jorgu!“ vykřikl Gomst přes hučení deště. „Začíná noc! Musíte uprchnout!“ Křečovitě svíral mříže. Nemrkajícma, vytřeštěnými očima zíral do lijáku za má záda, jako by tam něco bylo.

A pak jsme je v panujícím příšeří, v tom příšerném lijáku, spatřili i my. Přijížděli přes bažinu, která by každého normálního člověka okamžitě stáhla dolů. Viděli jsme jejich světla. Byla bledá, fosforeskující. Jako záře mrtvoly, co už dlouho hnije na dně hluboké tůně, v místech, kam oko běžného smrtelníka nedohlédne. Světla, která vám slibovala naplnění všech vašich tužeb a která ve vás vyvolávala touhu vyrazit za nimi. Ale kdybyste to udělali, namísto blaženosti byste našli jen bažinu. Studenou, hlubokou a hladovou.

Otce Gomsta jsem nikdy neměl rád. Říkal mi, co mám dělat, už když mi bylo šest. Nemluvě o tom, že většinu svých pouček s oblibou doprovázel pořádným pohlavkem.

„Utečte, princí, utečte!“ zařval ze všech sil. Vypadalo to, že mi chce pomoci a obětovat se za mě.

A právě proto jsem se rozhodl zůstat.



Bratr Gains se nestal naším kuchařem proto, že by uměl dobře vařit. Stal se jím prostě proto, že všechno ostatní uměl ještě mnohem hůř.

4



Skrz liják se k nám blížili mrtví. Duchové lidí, kteří zemřeli v bažině, kteří tu utonuli. Lidí, jejichž těla splynula s bahnem. Viděl jsem, jak se Rudý hrabě dal slepě na útěk a teď se plácá v bažině. Pár bratrů mělo dost rozumu na to, aby prchali po Cestě, ale spousta dalších opustila její bezpečí.

Otec Gomst se ve své kleci začal modlit, jako by mu ta slova mohla nějak pomoci. „Otče náš, jenž jsi na nebesích, ochraň svého nehodného syna. Otče náš, jenž jsi na nebesích...“ Opakoval to pořád rychleji a rychleji, jak ho přemáhal strach.

První z nich přešel jedno z bezedných jezírek a vstoupil na Cestu duchů. Zářil, jako by z něj vycházelo měsíční světlo. Světlo, které vás rozhodně nezahřeje. Bylo v něm vidět jeho tělo, skrz něž volně padaly dešťové kapky a pleskaly na dlažbu.

Nikdo tam se mnou nebyl. Nůbánek zdrhal, oči v černém obličejí vytřeštěné děsem. Z tlustého Burlowa jako by vyprchala veškerá krev. Rike vřískal jako malé děčko. Dokonce i Makin vypadal, že je vystrašený k smrti.

Roztáhl jsem ruce a vnímal padající kapky. Cítil jsem, jak do mě buší. Nebyl jsem nijak moc starý, ale to přece nic neznamená. V tom dešti jsem si vzpomněl na spoustu věcí, které jsem prožil. Připomněl mi divoké noci, které jsem strávil na věži jménem Hláska. Stával jsem tam nad bezednou propastí a kolem mě pr-

šelo úplně stejně jako v tu chvíli. A já vyzýval blesk, ať si pro mě zkusí přijít, pokud se odváží.

„Otče náš, jenž jsi na nebesích. Otče náš, jenž jsi na...“, Gomst se zakoktal, když k nám duch přistoupil. Hořel ledovým ohněm a úplně jste mohli cítit, jak vám ten chlad proniká do kostí.

Dál jsem držel ruce rozpřážené a obličej jsem zvedl k obloze.

„Můj otec není na nebesích, Gomste,“ prohlásil jsem. „Je na svém hradě. A má ve zvyku spoléhat se své muže.“

Když se ke mně ta mrtvá věc přiblížila, pohlédl jsem jí zpříma do očí. Byly úplně prázdné.

„Co všechno máš?“ zeptal jsem se.

A ta věc ukázala na mě.

A já ukázal na ni.

Je jeden důvod, proč tuhle válku vyhraju zrovna já. Všichni lidé bojovali ve válkách, které tu byly dávno předtím, než jsme se vůbec narodili. Už jako batole jsem okousával dřevěné vojáčky v otcově taktickém sále. Ale konkrétní příčina, proč v téhle válce vyhraju, proč uspěju tam, kde ostatní selhali, je v tom, že na rozdíl od všech ostatních jsem už pochopil, jak se tahle hra opravdu hraje.

„Peklo,“ prohlásila ta mrtvola. „Mám jen peklo.“

A pak vstoupila do mě. Byla studená jako smrt a ostrá jako břitva.

Cítil jsem, jak se mi ústa zkroutila do divokého úsměvu. Slyšel jsem, jak se šíleně směju.

Nůž je strašidelná věc, když se vám jeho chladné ostří přitiskne ke krku. Zrovna tak oheň. Nebo skřípec. A samozřejmě i ti mrtví, co se potulují na Cestě duchů. Všechny tyhle věci vás mohou vyděsit. Ale jen pokud si neuvědomíte, co jsou vlastně doopravdy zač. Jsou to jen další způsoby, jak můžete prohrát. A víte, co se stane, když v téhle hře prohrajete? Nic. Prostě prohrajete.

To je mé tajemství a dodneška mě překvapuje, že je jen a jen moje. Stejná hra se hrála i tu noc, kdy nás přepadli muži hraběte Renara. Tehdy byla také příšerná bouřka. Pamatuju se, jak déšť bušil do střechy našeho kočáru a jak venku hřmělo.

Velký Jan vyrval dveře ze závěsů, aby nás dostal ven. Nezvládl

to. Měl sotva dost času na to, aby zachránil mě. Vyhodil mě ven. Do ostnovníkového keře tak hustého, že hraběcí poskoci radši přesvědčili sami sebe, že jsem uprchl někam do tmy, než aby se ho pokusili prohledat. Jenže já nikam neutekl. Visel jsem tam, zapletený do jeho trnů. Visel jsem tam a sledoval je, jak zabíjejí Velkého Jana. Byla tma a jediné světlo pocházelo z blesků. Takže pro mě to byl jen sled obrázků, zamrzlých okamžiků v čase.

Viděl jsem, co udělali mojí matce a jak dlouho to celé trvalo. Malému Williamovi rozbili hlavu o patník. Jeho zlaté lokny se zbarvily krví. Víte, William byl můj jediný bratr a pro ty jeho baculaté ručičky a veselý smích jsem si ho docela zamiloval. Jasně, od jeho smrti jsem si našel spoustu dalších bratrů. Jenže většina z nich byla do morku kostí zlá, takže ztráty některého z nich jsem nikdy nelitoval. Ale tehdy mě z pohledu na malého Williama bolelo srdce. Ležel tam a vypadal jako rozbitá hračka. Jako něco úplně bezcenného.

Když ho zabili, popadl matku amok. Tak jí prostě podřízli krk. Tehdy mi bylo devět let a byl jsem neskutečný blbec. Rval jsem se s tím ostnovníkovým keřem v zoufalé snaze osvobodit se. A proč? Chtěl jsem je nějak zachránit. Ale trny mě držely pevně. Ne, nebojte se. Už dávno jsem pochopil, za kolik jim díky tomu vděčím.

Ty trny mě totiž naučily pravidla celé téhle hry. Díky nim jsem znal pravdu, kterou si všichni ti zachmuření a vážní muži, kteří kdy bojovali ve Válce sta, ještě budou muset vštípit. V téhle hře můžete totiž vyhrát, jen pokud pochopíte, že to opravdu *je* hra. Nechte muže hrát šachy a řekněte mu, že každý pěšák je některý z jeho přátel. Nechte ho myslet si, že oba střelci jsou jeho rodiče. Přinuťte ho, aby si vzpomněl na šťastné dny svého dětství a na to, jak si hrál ve staré věži. Přinuťte ho, aby si zamiloval svoji královnu. A pak sledujte, jak všechny tyhle figury jednu po druhé ztrácí.

„Tak co pro mě máš, mrtvolo?“ zeptal jsem se.

Je to hra. A já budu hrát svou roli.

Cítil jsem jeho chlad uvnitř sebe samého. Jeho smrt. Jeho zoufalství. Jeho hlad. A všechno jsem mu to obratem vrátil. Čekal jsem od něj víc, ale nakonec to byla jen obyčejná mrtvola.

Ukázal jsem mu všechno. I tu temnotu, kterou si ani můj vlastní mozek radši nepamatuje. Nechal jsem ho, ať do ní nahlédne.

A on se dal na útěk. Prchal a já ho pronásledoval. Ale jen na kraj bažiny. Protože tohle je pořád jenom hra. A já ji vyhraju.

5



PŘED ČTYŘMI LETY

Dlouhou dobu jsem studoval výhradně umění pomsty. Věnoval jsem se tomu na úkor všeho ostatního. V temných zákoutích své fantazie jsem vybudoval svou první mučírnu. Když jsem ležel na zakrvavených prostěradlech v Sále uzdravení, objevil jsem ve své mysli dveře, kterých jsem si předtím nikdy nevěšml. Dveře, u nichž i devítileté dítě okamžitě pozná, že by je nemělo nikdy otevírat. Dveře, které jakmile se jednou otevřou, už je nikdy nedokážete zavřít.

A já je otevřel dokořán.

Našel mě sir Reilly. Objevil mě na tom ostnovníkovém keři, ve kterém jsem visel sotva deset yardů od doutnajících zbytků kočáru. I tak mě ale málem přehlédli. Viděl jsem, jak dorazili k tělům na silnici. Sledoval jsem je skrz trny a poznal stříbrné odlesky na brnění sira Reillyho a záblesky rudých plášťů, typických pro vojáky rodu Ankrat.

Matku našli snadno. Nejspíš díky její hedvábné róbě.

„Pane na nebi! To je královna!“ vykřikl sir Reilly. Po chvíli se vzpamatoval a nařídil, aby ji obrátili. „Opatrně! Chovejte se k ní s náležitou úctou –“ Slova mu odumřela na rtech a on zalapal po dechu. Po dostaveníčku s hraběcími poskoky na ni nebyl hezký pohled.

„Pane! Tamhle je Velký Jan. A s ním i Grem a Jassar.“ Přihlížel

jsem, jak obracejí oba naše strážce. Napřed Jana, pak i druhého gardistu.

„Mají štěstí, že jsou mrtví!“ vyštěkl sir Reilly. „Hledejte prince!“

Neviděl jsem, jak našli Willa, ale poznal jsem, kdy se to stalo. Už jen podle hrobového ticha, které se na cestě najednou rozhostilo. V tu chvíli mi brada klesla na prsa a já odevzdaně sledoval kapičky krve, jak stékají po zelených ostnovníkových listech, které se mi omotaly kolem nohou.

„A kurva...“ ulevil si konečně kdosi z nich.

„Naložte ho na koně. Ale opatrně,“ rozkázal sir Reilly. Hlas mu přeskakoval. „A koukejte najít následníka!“ To už znělo trochu energičtěji, ale pořád dost beznadějně.

Chtěl jsem na ně zavolat, ale najednou jsem neměl dost sil ani na to, abych zvedl hlavu.

„Není tady, sire Reilly.“

„Vzali si ho jako rukojmí,“ odtušil rytíř.

Svým způsobem měl pravdu. Něco mě drželo na místě, proti mé vůli.

„Uložte ho ke královně.“

„Opatrně! Opatrně s ním...“

„Zajistěte je,“ nařídil sir Reilly. „Čeká nás dlouhá cesta zpátky na Vysoký hrad.“

Jedna moje část je chtěla nechat odjet. Už jsem necítil žádnou bolest, jen tupé svrbění. A i to pomalu mizelo. Chtěl jsem umřít, upadnout do slastného zapomnění.

„Pane!“ vykřikl najednou jeden z mužů.

Slyšel jsem řinčení brnění, jak se sir Reilly šel podívat na nový objev.

„Úlomek štítu?“ zeptal se.

„Našel jsem ho v blátě. Asi ho tam zatlačila kola kočáru, jak přes něj přejela.“ Voják se odmlčel. Slyšel jsem jakési škrábavé zvuky. „Řekl bych, že je na něm nějaký černý křídlo nebo co...“

„Vrána. Vrána v červeném poli. To je erb hraběte Renara,“ odpověděl mu rytíř.

Hrabě Renar? Takže jsem měl jméno. Černá vrána v červeném

poli. Ten erb se mi najednou vynořil před očima, jak jsem ho na okamžik zahlédl v záři jednoho z blesků včerejší bouře. Najednou se ve mně rozhořel oheň a v tu chvíli jsem zase ucítil příšernou bolest způsobenou stovkami trnů, které se mi zabodávaly do celého těla. Zasténal jsem. Moje rty se otevřely, vyschlá kůže na nich se roztrhla.

A Reilly mě našel.

„Tady něco je!“ Slyšel jsem ho klít, jak se ostnovníkové trny snažily najít sebemenší skulinku v jeho brnění a dostat se mu na kůži. „Hněte sebou! Koukejte to roští prosekat.“

„Je mrtvý,“ zašeptal kdosi stojící za rytířem, když mě konečně vytáhli ven.

„Je příšerně bledý.“

Myslím, že jsem v tom ostnovníku bezmála vykrvácel.

Naložili mě na vůz a odvezli pryč. Po cestě jsem nespal. Zíral jsem na nebe, pozoroval mraky a přemýšlel.

Když mě donesli do Sálu uzdravení, páter Glen a jeho pomocník, Coul, mi vytahali z těla všechny trny. Můj poručník Lundist dorazil, zrovna když mě měli na stole a řezali mě. Měl s sebou knihu o velikosti jezdeckého štítu a od pohledu minimálně třikrát tak těžkou. To jeho seschlé, vyhublé tělo bylo mnohem silnější, než by vás kdy napadlo.

„Ty nože jste, doufám, očistil ohněm, pátère?“ Lundist měl nezaměnitelný přízvuk své domoviny, která se nacházela až na Dálném východě. Měl také zajímavý zvyk nechávat půlku slova nevyřčenou a nechat na posluchačově inteligenci, aby si jeho význam domyslel.

„Jsou očištěné alkoholem, který zabrání tomu, aby se do ran dala sněť, poručníku,“ odpověděl páter Glen. Vrhla na Lundista nesouhlasný pohled, ale pak se zase vrátil ke své práci.

„I tak je radši očistěte ještě ohněm, pátère. Ani Svatá stolice by vás nedokázala ochránit před královým hněvem, pokud by korunní princ ve vaší péči zemřel.“ Neobřadně shrnul různé flakonky a lahvičky ze stolu, kde jsem ležel, a položil si na něj svou knihu. Pak ji otevřel a rychle vyhledal založenou stránku.

„Trny ostnovníkového keře se snaží dostat ke kostem.“ Jak četl,

ukazoval si v knize zažloutlým prstem. „Jejich špičky mají tendenci lámat se a vnášet do rány sněť.“

Páter Glen při těch slovech trhl nožem, kterým mi tahal trny z těla, a mně vhrkly do očí slzy. Mnich si toho všiml a radši odložil své nástroje stranou. Pak se obrátil k Lundistovi. Viděl jsem ho jen zezadu. Z ramen mu visel hnědý hábit, za krkem celý propocený.

„Poručníku Lundiste,“ prohlásil úsečně, „muž vašeho postavení by si neměl myslet, že na stránkách knih nebo v učených sviticích je uložena všechna moudrost světa. Žádný učený ještě z nebe nespadol, sakra. Tak se mě nesnažte poučovat a radit mi, jak mám léčit svého pacienta. Rozhodně ne jen na základě pár hloupoučkových pouček, co jste si večer našel v jakési zaprášené bichli!“

Dlužno přiznat, že tuhle hádku páter Glen jasně vyhrál. Velitel stráží pak ‚doprovodil‘ mého poručníka pryč ze sálu.

Myslím, že už ve svých devíti letech jsem nebyl zrovna z nejlépejších a nejzbožnějších. Nejspíš právě proto se mi během dvou dnů do ran dostala sněť a já strávil následujících devět týdnů v horečkách. A celou tu dobu jsem snil o temnotě a o smrti.

Později mi řekli, že jsem prakticky pořád zuřil a řval. Že jsem blouznil, zatímco mi z ran po ostrovníkových trnech vytékal hnis. Já si z té doby pamatuju jen zápach hniloby. Voněl zvláště sladce. Tak sladce, až se z toho člověku chtělo zvracet.

Coul, ten páterův pomocník, měl sice sílu medvěda, ale i on ze mě byl nakonec tak unavený, že mě už nedokázal udržet v klidu na posteli. Tak mě k ní prostě přivázali.

Od poručníka Lundista jsem se později dozvěděl, že po prvním týdnu se ke mně už páter odmítal přiblížit. Starý Glen prý tvrdil, že v sobě mám ďábla. To bylo podle něj jediné možné vysvětlení pro to, že dítě v mém věku vykřikuje tak příšerně rouhačské řeči.

Čtvrtý týden poté, co mě přivezli, jsem se nějak dostal z pout a založil jsem v sále velký požár. Na nic z toho se samozřejmě nepamatuju. Nepamatuju se ani na to, jak jsem utekl, ani na to, jak mě nakonec polapili kdesi v lesích. Když o pár týdnů později odklidili sutiny, našli pod nimi Coulovu mrtvolu. Z hrudníku jí trčel zaražený pohrabáč.

Za těch devět týdnů jsem mnohokrát stál u Dveří. Viděl jsem, jak jimi prošla moje matka i můj bratr. Byli celí polámaní a otrhaní. A já jsem tam jenom stál a díval se na to. Znovu a znovu. Neměl jsem odvalu se k nim přidat. Na místě mě držely trny zbabělosti.

Občas jsem zahlédl říši mrtvých. Jednou ležela za černou řekou. Jindy mě od ní zase dělila hluboká rokle, překlenutá kameným mostem. Někdy měly Dveře podobu brány, jaká vedla do otcova trůnního sálu, jen veřeje byly po krajích omrzlé a spoje mezi kameny vyplněné mokvajícím hnisem. Položil jsem ruku na kliku...

Myšlenka na hraběte Renara mě ale udržela naživu. Představa utrpení, které mu připravím, zatlačila moje vlastní muka do pozadí. Nenávist vás udrží naživu i tam, kde by to láska nedokázala.

A pak, jednoho dne, horečka konečně ustoupila. Moje zranění pořád vypadala ošklivě a byla celá zarudlá, ale zatáhla se. Začali mě krmit slepičím vývarem a mně se postupně vracely síly.

Přišlo jaro a stromy se zazelenaly novým listím. Zdraví bylo obnoveno, ale já jsem věděl, že jsem ztratil něco jiného. A že jsem to ztratil úplně; tak dočista, že jsem si ani nedokázal vybavit, co to vlastně bylo.

Slunce zase hřálo a spolu s teplem se do hradu, ke znechucení pátera Glena, vrátil i Lundist, aby se opět ujal mojí výchovy.

Když se objevil poprvé, zrovna jsem seděl v posteli. Sledoval jsem ho, jak si na stůl rozkládá své knihy.

„Váš otec se s vámi setká, až se bude vracet z Gellethu,“ oznámil mi. V hlase mu zněl nesouhlas, ale mně to bylo jedno. „Smrt královny a prince Williama ho těžce zasáhla. Až bolest odezní, určitě za vámi přijde.“

Nedokázal jsem pochopit, proč mi Lundist takhle očividně lže. Každému přece muselo být úplně jasné, že otec se mnou prostě nehodlá ztrácet čas. Ne dokud je reálná možnost, že přece jen zemřu. Věděl jsem, že za mnou přijde, teprve až mu to k něčemu bude.

„Povězte mi, poručníku,“ nadhodil jsem. „Je pomsta věda? Nebo je to druh umění?“

6



Když se duchové stáhli, déšť se zmírnil. Zahnal jsem jenom jednoho z nich, ale na útěk se dali všichni. Vrátili se do bezedných tůní, které teď byly jejich domovem. Možná že ten můj byl jejich vůdce. Možná že po smrti se z vás prostě stane zbabělec. Nevím.

Pokud šlo o mé vlastní zbabělce, tak ti neměli kam uprchnout. Najít je byla hračka. Jako na prvního jsem narazil na Makina. Musím mu přiznat, že už mířil zpátky ke mně.

„Takže jsi našel sobě rovného?“ zavolal jsem na něj.

Chvilí mlčel a díval se na mě. Déšť už nebyl tak hustý, ale on i tak vypadal jako zmoklá slepice. Voda mu stékala po hrudním pancíři a klikatila se mezi promáčklinami v něm. Soudě podle jeho výrazu, byl pořád ještě vyděšený. Podezřívavě se rozhlédl po okolní bažině a teprve pak se konečně trochu uvolnil.

„Muž, který nezná strach, přišel o dobrého přítele, Jorgu,“ pravil. Na rtech se mu objevil náznak úsměvu. „Utéct nemusí být vždycky špatnej nápad. Teda pokud zdrháš správným směrem.“ Přitom mávl rukou do strany, kde se v rákosí plácal Rike. Bahno mu už sahalo po hrudník. „Strach muži poradí, který bitvy stojí za to vybojovat. Vy ale musíte prostě všechny, můj princí,“ poznamenal pobaveně a uklonil se mi. Dešťová voda, která se mu nahromadila v přilbě, při tom pohybu vycákla na Cestu duchů.

Letmo jsem se podíval, jak na tom Rike je. Maical měl obdobné

problémy v jednom z jezírek na druhé straně cesty. Jediný rozdíl byl v tom, že on už v něm vězel až po krk.

„Nakonec je stejně budu muset vybojovat. Všechny do jedné,“ prohlásil jsem.

„Měl by sis dobře vybírat, který za to stojí a který ne,“ nabádal mě Makin.

„Vyberu si, kde je vybojuju,“ odsekl jsem. „Vyberu si místo boje, ale nebudu utíkat. Nikdy. To už tu bylo. Kolikrát. A nemám pocit, že by to tuhle válku někomu vyhrálo. Jenže já se ji chystám vyhrát, bratře Makine. Moje válka jednou skončí.“

Znovu se mi uklonil. Ne už tak hluboko jako předtím, ale tentokrát jsem měl pocit, že to myslel upřímně. „A právě proto vás následuji, můj princi. Třeba až do horoucího pekla.“

Konečně jsme vyrazili, abychom vytahali naše bratry z bahna. Začali jsme s Maicaem, za což nám Rike sprostě vynadal a proklímal nás. Jak déšť postupně slábl, zahlédl jsem v dálce stín vozíku s uťatými hlavami. Šedák by nikdy nesjel z cesty, na rozdíl od toho tupce Maicala. Kdyby ten idiot zatáhl starého koně do bažiny, osobně bych ho za to utopil.

Pak přišla řada na Rikeho. Když jsme se k němu dostali, sahalo mu bahno až k ústům. Z vody mu trčela jenom hlava, ale stejně nám dál nadával. Většinu ostatních bratrů jsme našli, jak se plouží po cestě, ale šest chlapů zmizelo. Bahno je pohltilo příliš rychle, takže jsme je už nedokázali zachránit. Smůla. Touhle dobou se už nejspíš celí třásli na další poutníky, které by mohli přepadnout spolu se svými novými kamarády.

„Vracím se zpátky ke starému Gomstovi,“ informoval jsem ostatní.

Už byla skoro tma. Šibenici skrz závoj deště nebylo vůbec vidět. A v bažině dál čekali mrtví. Cítil jsem je. Cítil jsem jejich mrazivé myšlenky, jak se mi zahryzávají pod kůži.

Nežádal jsem nikoho z bratrů, aby se vracel se mnou. Věděl jsem, že by to nikdo z nich neudělal. A pokud jste jednou vůdce, moc vám neprospěje, když po svých mužích budete něco chtít a oni vás s tím pošlou do háje.

„Co tomu starému kněžourovi chceš, bratře Jorgu?“ zeptal se

mě Makin. Neřekl mi, abych tam nechodil. Nedokázal to ze sebe vypravit, tak to zkoušel oklikou.

„Pořád ještě ho chceš upálit?“ Ani všechno to bláto nedokázalo skrýt Rikeho nadšení.

„To chci,“ přikývl jsem, „ale pro to se pro něj nevracím.“ A s těmi slovy jsem vyrazil zpátky po Cestě duchů.

Obklopil mě déšť a temnota. Bratři, usazení u kraje silnice, mi rychle zmizeli z dohledu. Gomst a šibenice byli kdesi přede mnou. Pohyboval jsem se v podivné ulitě ticha, ve které bylo slyšet jen tiché šumění deště. A pak mé kroky, dunící po Cestě duchů.

Na rovinu se vám přiznám, že to ticho mě skoro zlomilo. Ticho je totiž jedna z mála věcí, kterých se bojím. Je jako čistý list papíru, na kterém můžu popsat svůj strach. Duchové zemřelých jsou proti tomu nic. Ten mrtvý se mi snažil ukázat peklo. Blbec. Moje představitivost, pracující v panujícím tichu naplno, byla tisíckrát horší.

Konečně jsem dospěl k šibenici. A v kleci stále seděl otec Gomst, kněz rodu Ankratů.

„Otče,“ pozdravil jsem a vysekl mu poklonu. Popravdě jsem v tu chvíli neměl zrovna náladu na hry. Příšerně mě totiž bolela hlava. Takovým tím způsobem, ze kterého mají tendenci umírat lidé v mém okolí.

Upřel na mě vytěštěné oči. Stejný pohled v nich měl, už když z bažiny vylezli duchové.

Přešel jsem k řetězu, na kterém visela jeho klec. „Radši byste se měl připravit, otče.“

Vytáhl jsem meč, kterým jsem před ani ne čtyřiadvaceti hodinami vykuchal starouše Bovida Tora. A teď jsem se s ním chystal zachránit kněze. Stačila mi jediná rána, a řetěz praskl. Ostří v sobě totiž mělo ukryté nějaké kouzlo. Nebo možná prokletí. Otec mi kdysi řekl, že ten meč nosili mí předci už po čtyři generace. A že k němu přišli, když zničili rod Or. Jinými slovy, tenhle meč byl starý už dávno předtím, než se vůbec dostal naší rodině do rukou. Dávno předtím, než jsme si ho ukradli.

Těžká klec se se strašlivým rámusem zřítíla k zemi. Otec Gomst vykřikl. Praštil se totiž hlavou o mříž tak silně, až se mu obtiskly

na čelo. Dvířka byla svázaná kusem drátu. I ten rychle podlehl ostří prastarého, dvakrát ukradeného meče. Vzpomněl jsem si na otce. Představil jsem si, jak by se asi tvářil při pohledu na to, k čemu používám tohle vznešené ostří. Zkusil jsem si vykreslit, jak se vzteká. Řeknu vám, mám hodně bujnou fantazii, ale vykouzlit si v duchu na otcově kamenné tváři aspoň nějaký výraz pro mě stejně bylo prakticky nemožné.

Gomst se vyhrabal ven. Byl celý ztuhlý a zesláblý. Při jeho věku se nebylo čemu divit. Ale líbilo se mi, že si na nic nehraje a že se za svůj věk nestydí. Ne jako někteří, kteří se s přibývajícím věkem snažili být větší a větší tvrdíci.

„Otče Gomste,“ kývl jsem na něj. „Radši byste si měl pospíšet, než se mrtví zase vynoří z bažiny a zkusí nás svým kvílením a úpěním vyděsit k smrti.“

Podíval se na mě a vyskočil, skoro jako by už duchové byli zpátky. Pak se ale uvolnil.

„Jorgu,“ řekl a hlas mu přetékal soucitem. Dojetí mu přímo prýštilo z očí. „Co se vám to stalo?“

Nebudu vám lhát. Jedna moje polovina měla sto chutí ho okamžitě probodnout, stejně jako nedávno rudého Gemta. Více než polovina. Podlehnout tomu pokušení by bylo neskutečně snadné. Snadné a uklidňující. Ale ta touha byla až příliš silná. Měl jsem pocit, jako by mě do toho někdo nutil.

Znovu jsem se usmál. „Promiňte, otče, ale zhřešil jsem.“

A starouš Gomst, celý ztuhlý a rozlámaný z dlouhého sezení v té proklaté kleci, s rozdrásanými údy, jen sklonil hlavu, aby si vyslechl mou zповěď.

Hovořil jsem do šumění deště. Pomalým, tichým hlasem. Jen tak hlasitě, aby mě otec Gomst mohl slyšet. A aby mě slyšeli i duchové, kteří se ukrývali kolem nás v bažině. Mluvil jsem o věcech, které jsem v minulosti udělal. O věcech, které jsem se udělat teprve chystal. Klidným hlasem jsem vyjevil své plány všem, kdo byli ochotni mi naslouchat. Pak nás mrtví konečně opustili.

„Vy jste ďábel!“ vykřikl otec Gomst, o krok ustoupil a křečovitě sevřel kříž, který měl pověšený kolem krku.

„Pokud je to nezbytné,“ přikývl jsem. Nehodlal jsem se s ním

hádat. „Ale vyzpovídal jsem se vám a vy mi teď musíte dát roz-
hřešení.“

„Taková zvěrstva...“, vydechl roztřeseně.

„A spousta dalších věcí“, souhlasil jsem. „Tak a teď mi odpusťte.“

Starý kněz se konečně vzpamatoval, ale pořád ještě se držel
zpátky. „Co ode mě chceš, Satanáši?“

To byla poctivá otázka. „Chci zvítězit“, odpověděl jsem na ni
upřímně.

Nechápavě zavrtěl hlavou, tak jsem mu to zkusil vysvětlit.

„Někteří muži mě následují pro to, kým jsem. Někteří pro to,
kam mířím. Jiní kvůli lidem, kteří stojí za mnou. Právě jste si
vyslechl mé úplné doznání. Lituji svých hříchů a kaju se. No a to
znamená, že teď za mnou stojí i Bůh. A vy jste jeho kněz. Takže
teď koukejte svým ovečkám vykládat, že bojuji Jeho jménem a že
jsem Jeho nástrojem. Že jsem meč, vedený rukou našeho Pána.“

Rozhostilo se ticho. A stále se protahovalo.

„*Ego te absolvo*“, vypravil ze sebe konečně otec Gomst roztře-
seným hlasem.

Společně jsme se pustili po Cestě a po chvíli jsme došli zpátky
k mým bratrům. Makin je zatím přinutil dát se dohromady. Če-
kali tam na nás skoro potmě, jen s jednou loučí a s jednou zakry-
tou lucernou, zavěšenou na boku našeho vozu.

„Kapitáne Bortho“, kývl jsem na Makina, „je čas vydat se dál. Če-
ká nás ještě dlouhá cesta, než se dostaneme na Koňácké pobřeží.“

„A co ten kněz?“ zeptal se zvědavě.

„Možná to vezmeme oklikou přes Vysoký hrad a necháme ho
tam.“

Hlava mě příšerně, příšerně bolela.

Možná to mělo něco společného s tím duchem a s tím, jak se
se mnou spojil, ale dneska to bylo absolutně k nevydržení. Jako
by mě někdo praštil kladivem. Začínalo mě to už opravdu, ale
opravdu srát.

„Myslím, že to *rozhodně* vezmeme přes Vysoký hrad.“ Zatnul
jsem zuby a snažil se ignorovat dýku, která mi zevnitř párala mo-
zek na kusy. „Osobně tam starouše Gomsta doprovodím. Navíc
můj otec si už o mě určitě dělá starosti.“

Rike a Maical na mě upřeli skelné pohledy. Tlustý Burlow a Rudý hrabě povytáhli obočí a podívali se po sobě. Núbánec obrátil oči v sloup a udělal ochranné znamení.

Pohlédl jsem na Makina. Byl vysoký a měl široká ramena. Vlasy měl zplihlé a mokré. *On je můj jezdec*, napadlo mě najednou. *Gomst je můj střelec a Vysoký hrad moje věž*. Pak jsem si vzpomněl na svého otce. Potřebuji i krále. Bez krále nemůžete hrát. Myslel jsem, že jím bude můj otec, a ta myšlenka se mi zamlouvala. Ale po setkání s tím mrtvým před chvílí jsem o tom začal pochybovat. Ukázal mi peklo a já se tomu jen smál. Ale když jsem si teď vzpomněl na otce, zjistil jsem, že pořád ještě dokážu cítit strach.

7



Jeli jsme celou noc, než nás Cesta duchů vyvedla ven z bažiny. Úsvit nás zastihl u Norwoodu. Všichni jsme byli unavení a měli jsme kruhy pod očima. Překvapeně jsme zírali na město před sebou. Bylo v troskách. Spáleniště pořád ještě páchlo po kouři, jak byl popel čerstvý.

„Hrabě Renar,“ prohlásil Makin, který jel vedle mě. „Je odvážnější než dřív, když si dovoluje takhle otevřeně napadat zastánce rodu Ankrat.“

„Jak můžete vědět, kdo spáchal tuhle ohavnost?“ zeptal se otec Gomst. Jeho obličej měl v tu chvíli stejně šedou barvu jako jeho stařecký plnovous. „Třeba to byli muži barona Kennicka, kteří si vyjeli po Cestě duchů. To Kennickovi muži mě zavřeli do té klece, kde jste mě našli.“

Bratři zatím vyrazili prozkoumat ruiny. Rike odstrčil tlustého Burlowa stranou a zmizel v prvním domě, ze kterého nezbylo nic víc než obvodové zdi.

„Zkurveně chudý vidláci. Úplně jako ti sráči v Mabbertonu,“ ozvalo se zevnitř znechuceně. Pak se ale pustil do dalšího pátrání, i když si přitom pořád cosi reptal pod vousy.

Vzpomněl jsem si na Norwood, jak vypadal v ten osudný den. Matku doprovázel osobně starosta, zatímco já s Williamem jsme srkali jablečný mošt.

„Jenže tohle byli *moji* zkurveně chudí vidláci,“ odsekl jsem.

Pak jsem se obrátil na starého Gomsta. „Nejsou tu žádná těla. Tohle je zaručeně práce hraběte Renara.“

Makin přikývl. „Najdeme je na pohřební hranici na západ od města. Renar je tam spálil, všechny do jednoho. Živé i mrtvé.“

Gomst se pokřižoval a zamumlal tichou modlitbu.

Válka je, jak jsem vám už říkal, krásná věc. Něco jiného můžou tvrdit leda poražení. Takže jsem na tváři vykouzlit úsměv, i když jsem na něj neměl zrovna náladu. „Bratře Makine, vypadá to, že hrabě právě udělal svůj tah. A my bychom měli patřičně ocenit, jak mistrovsky ho zahrál. Projed' to tady kolem. Chci vědět, jak přesně si pro tuhle partii rozestavěl figury.“

Renar. Napřed otec Gomst, teď zase Renar. Skoro jako by ten mrtvý v bažině otočil nějakým klíčem a odemkl dveře, skrz které teď jeden po druhém vystupují duchové z mé minulosti.

Makin přikývl na souhlas a odcválal. Nemířil do města. Místo toho jel po proudu potoka, směrem k tržišti.

„Otče Gomste,“ spustil jsem se svým nejvybranějším přízvukem, který by se hodil spíš ke dvoru. „Prosím, byl byste tak laskav a řekl mi, kde vás pochopové barona Kennicka zajali?“ Nedávalo mi prostě smysl, jak mohl náš rodinný kněz padnout do zajetí nějakým loupeživým nájezdníkům.

„Ve vesničce Jessop, můj princí,“ odpověděl mi Gomst a díval se všude kolem, jenom ne na mě. „Neměli bychom radši vyrazit? Na území vašeho rodu budeme v bezpečí. Žádní nájezdníci by se neodvážili jet až za Hanton.“

Přesně tak, pomyslel jsem si v duchu, *tak proč jsi ho sakra překročil ty?* „Vesnice Jessop? Mám-li být upřímný, o takovémto místě jsem v životě neslyšel, otče Gomste,“ prohlásil jsem. Pořád jsem se snažil být milý. „Z čehož bych usuzoval, že ji nebude tvořit víc než tak tři, čtyři chatrče a jeden chlívek.“

Z domu vyběhl rozzuřený Rike, díky všemu tomu popelu černější než Nůbánec, a vztekle kolem sebe plival. Okamžitě se ale hrnul k dalším dveřím. „Burlowe, ty všivej parchante! Tys mě podvedl!“ Pokaždé, když Prcek Riký nenašel žádnou kořist, musel za to někdo zaplatit. Vždycky to tak bylo.

Starý kněz vypadal nadmíru spokojený s tím, že mě něco roz-

ptýlilo, ale já se hned vrátil k tématu. „Otče Gomste, zrovna jste mi vyprávěl o Jessopu,“ připomněl jsem mu a přitom jsem mu vzal z rukou otěže jeho koně.

„Je to jen všivá díra, můj princí. Naprosté nic. Těžší se tam rašelina, kterou nám platí za ochranu. Je tam sedmnáct domů a o něco málo víc chlívků.“ Pokusil se zasmát, ale znělo to až moc křečovitě a nervózně.

„A vy jste se tam vydal, abyste těm chudákům přinesl slovo Boží?“ Při těch slovech jsem se mu díval přímo do očí.

„Tedy, no...“

„Daleko za Hantonem, daleko za tou prokletou bažinou. Bez ohledu na vlastní bezpečnost,“ přikývl jsem. „Vy jste skutečně svatý muž, otče.“

Moje slova přijal s úklonou.

Jessop. To jméno mi znělo jako zvon. Jako zvon, který bije hlubokým, pomalým a ponurým hlasem. *Neptejte se těch, kdož zvony vyrábějí...*

„Jessop je místem, kde bažina vyvrhne své mrtvé,“ děl jsem nahlas. Úplně jsem viděl, jak ústa mého starého poručníka, Lundista, formují ta samá slova. A mapu, která visela na zdi za ním, připíchnutá na zeď studovny. „Je to pomalý proces, ale nakonec k tomu vždycky dojde. Bažina má svá tajemství, ale nedrží si je věčně. A Jessop je místem, kde vyplouvají na světlo.“

„Ten velký muž, ten Rike, rdousí toho tlusťocha támhle,“ kývl otec Gomst směrem k městu.

„Můj otec vás tam poslal, abyste prohlédl vyplavené mrtvoly,“ pokračoval jsem neodbytně. Nehodlal jsem Gomstovi dovolit, aby odvedl řeč jinam. „Protože byste poznal moje tělo.“

Gomstova ústa zformovala vyděšené ‚ne‘, ale každý sval v jeho těle přímo křičel ‚ano!‘ Člověk by si myslel, že kněží jsou lepší lháři. Když uvážíte, co je vlastně náplní jejich práce...

„On po mně pořád ještě pátrá? Po čtyřech letech!“ Překvapilo by mě, kdyby mě hledal byt jen čtyři týdny.

Gomst se v sedle celý zkroutil. Pak bezmocně rozhodil rukama. „Královna čeká dítě. Dvorní čaroděj králi řekl, že to bude chlapec. Měl jsem potvrdit, že se stane následníkem trůnu.“

Aha! Takže o tohle šlo. To už znělo přesně jako ten král, kterého jsem znal. Ale královna? Tak to byla novinka.

„Dvorní čaroděj?“ zeptal jsem se.

„Takový jeden neznaboh, co věští z kostí. U dvora je nový.“ Gomst to ze sebe vyplívl, jako by se napil odvaru z pelyňku.

Rozhostilo se ticho.

„Rike!“ ozval jsem se konečně. Nekřičel jsem. Vyslovil jsem to právě tak nahlas, aby mě slyšel. „Koukej tlustého Burlowa okamžitě pusť, nebo si pro tebe dojdu a zabiju tě.“

Rike mě poslechl a Burlow narazil do země jako nějaký stopadesátikilový žok sádla, jímž ostatně byl. Takhle z dálky bych řekl, že z těch dvou byl v obličejí o něco brunátnější, ale jen o trochu. Rike mezitím vyrazil k nám a kroutil rukama, jako by je už měl sevřené kolem mého krku. „Ty tam!“

Makin nebyl nikde v dohledu a otec Gomst mi proti rozzuřenému Prckovi Rikýmu bude asi stejně užitečný jako tichý pšouk proti severáku.

„Ty tam! Kde je to zkurvený zlato, co jsi nám nasliboval, co?“ Při těch slovech se v okolních oknech a dveřích objevilo několik hlav. Dokonce i tlustý Burlow vzhlédl. Přitom lapal po dechu, jako by právě uběhl nejmíň míli.

Nechal jsem svou ruku, aby sklouzla k hrušce meče, co mi visel u pasu. V téhle hře vám nikdy neprospěje, když obětujete zbytečně moc pěšáků. Rikeho už ode mě dělil jen asi tucet yardů. Klidně jsem sklouzl z Gerrodova sedla, postavil se zády k městu a poplácal svého koně po hlavě.

„V Norwoodu je víc než jen jeden druh zlata,“ odvětil jsem. Dost silně na to, aby mě bylo slyšet, ale ne zbytečně moc hlasitě. Pak jsem se otočil a kráčel Rikemu vstříc. Ale nedíval jsem se na něj. Dejte chlapovi, jako je Rike, sebemenší příležitost, a on po ní hladově skočí.

„Nesnaž se mi nakecat nějaký kydy o vesnickejch dcerkách. Tentokrát ne, ty přfavej parchante!“ Ječel na mě z plných plic, ale prvotní vztek už pomínil. Teď už z něj zbyla jen trocha křiku a nadávek. „Ten vyjebanej hrabě si je už odvedl pryč a spálil mi je na popel.“

Vyrazil jsem po Hlavní ulici, která končila před starostovým domem na náměstí. Když jsme míjeli bratra Gainse, vzhledl od ohně, který mezitím rozdělal a na kterém se chystal začít vařit. Teď toho ale nechal, vyhrabal se na nohy a následoval nás. Nechtěl si nechat ujít případnou zábavu.

Ohořelá věž, která dřív sloužila jako sýpka, nevypadala nijak úžasně ani v dobách své dřívější slávy. Teď vyhlížela opravdu uboze. Byla celá ohořelá a kameny, ze kterých byla postavená, žárem popraskaly. Kdysi se tu skladovaly pytle s obilím. A pod nimi byly ukryté padací dveře. Chvilí mi to trvalo, ale nakonec jsem je přece jen našel. A Rike celou tu dobu dupal a funěl za mnou.

„Otevři to,“ nařídil jsem mu, když jsem konečně objevil železný kruh zasazený v masivní kamenné desce.

Rike se nenechal pobízet dvakrát. Ohnul se a zvedl celou desku, jako by vůbec nic nevážila. Díkybohu, byly tam. Sudy. Celé hromady sudů, bezpečně ukrytých v chladném sklepení.

„Starosta měl pod sýpkou vždycky uskladněný sudy s prvotřídním, svátečním pivem. Všichni místní o tom věděli. Tam dole teče malej potůček, kterej je udržuje krásně vychlazený. Řekl bych, že jich bude kolik? Tak dvacet? Dvacet sudů pěnivýho, skvělýho piva.“ Při těch slovech jsem se usmál.

Rikemu ale do smíchu moc nebylo. Zůstal klečet opřený o ruce a očima sledoval čepel mého meče. Napadlo mě, jaký je to asi pocit. Myslím, když se vám ke krku přitiskne něčí čepel.

„Hele, Jorgu, bratře Jorgu, nechtěl jsem tě...“ začal vysvětlovat. Dokonce i ve chvíli, kdy měl na krku položený meč, vypadal dost nebezpečně.

Přicválal Makin, seskočil z koně a postavil se vedle mě. A já dál držel ostří přitisknuté k Rikově krku.

„Možná že jsem malý, Prcku Riký, ale rozhodně nejsem parchant,“ pronesl jsem svým tichým, vražedně nebezpečným hlasem. „Nemám pravdu, otče Gomste? Protože kdybych byl parchant, nemusel byste riskovat život a zdraví pátráním po mojí mrtvole. No nemám pravdu?“

„Princi Jorgu, nechte kapitána Borthu, ať toho neurvalce zabi-

je.“ Starému knězi se nějak podařilo zase se sebrat. „Vrátíme se společně do Vysokého hradu a váš otec se –“

„Můj otec může kurva počkat!“ zařval jsem na něj. Snažil jsem se uklidnit. Štvalo mě, že jsem naštvaný.

Rike na chvíli zapomněl na meč, který se mu tiskl ke krku. „Co kurva furt máte s těma sračkama o nějakým princovi? A co maj do píči znamenat všechny ty cancy o nějakým kapitánu Borthovi? Jo, a kdy se už kurva pustíme do toho piva tady, co?“

Všichni bratři nám v tu chvíli věnovali plnou pozornost. Utvořili kolem nás kruh a čekali, co bude dál.

„Tedy, bratře,“ usmál jsem se klidně, „když ses mě tak hezky zeptal, bratře Rike, tak já ti to teda povím.“

Makin na mě překvapeně vytřeštil oči a pevně sevřel jílec svého meče. Mávnutím ruky jsem ho uklidnil.

„Ty ‚sračky‘ s kapitánem Borthou znamenají, že tady Makin je ve skutečnosti kapitán Makin Bortha z královské gardy rodu Ankrat. A ty ‚sračky‘ s princem znamenají, že jsem milovaný syn a následník krále Olidana z rodu Ankrat. A ano, teď už se můžeme pustit do toho piva, protože právě dneska slavím své čtrnácté narozeniny, a čím jiným byste si tady chtěli připít na moje zdraví?“



Každé bratrstvo má svou vnitřní hierarchii. A když máte takové bratry jako já, rozhodně nechcete být na jejím spodku. Protože lidé na spodních pozicích mají tendenci až příliš často umírat. Jenže bratr Jobe byl přesně tím správným mixem mezi spráskaným a vzteklým psem na to, aby tam dole přežil.

8



Seděli jsme na rozpraskaných kamenech, co zbyly ze starostova domu, a užívali si pivo. Bratři ho pili velkými doušky a přitom mi provolávali slávu. Někteří mi říkali ,bratr Jorg‘, jiní ,princ Jorg‘, ale všichni mě teď viděli v úplně jiném světle. Rike mě sledoval, vousy celé bílé od pěny a na krku rudou čáru od mého meče. Bylo na něm přesně vidět, na co myslí. Zvažoval své šance a v hlavě mu pomalu vířily nápady a možnosti. Nechtělo se mi zbytečně čekat, až ho napadne i slovo ,výkupné‘.

„Nejradši by byl, kdybych byl mrtvej, Prcku Riký,“ prohlásil jsem najednou. „Starouše Gomsta poslal, aby mu sehnal důkazy o mojí smrti. Ne aby mě našel. Konečně, má přece novou královnu.“

Rike se na mě usmál způsobem, který spíš připomínal zamračení. Pak si hlasitě říhl. „Utekl jsi z hradu, kde jsi měl mraky ženskéjch a kopu zlata, jen aby ses mohl tahat s takovejma nula-ma, jako jsme my? Co jsi to za podělanýho kreténa, že tě vůbec napadlo udělat takovou kravinu?“

Přihnul jsem si piva. Chutnalo trpce, ale tak nějak to k tomu patřilo. „Jsem kretén, kterýmu už dávno došlo, že tuhle válku s královskou gardou nikdy nevyhraje,“ ušklíbl jsem se.

„Jakou válku, Jorgu?“ přisedl si k nám Nůbánec. Nic nepil a jako obvykle mluvil pomalu a vážně. „Chceš porazit hraběte? Nebo barona Kennicka?“

„Prostě válku,“ odpověděl jsem mu. „Válku všech válek.“

Rudý hrabě k nám přišel s helmou plnou pěnového moku. „To se ti nikdy nepovede,“ pravil. Pak pozvedl helmu k přípitku a hodil ji do sebe na čtyři loky. „Takže ty fakt seš ankratskej princ, jo? To je nějaký to dědičný království, ne? Minimálně tučet dalších takovejch si může nárokovat nejvyšší trůn. A každý z nich má svou vlastní armádu.“

„Spíš jich bude tak padesát,“ zavrčel Rike.

„Je jich skoro sto,“ zavrčel jsem hlavou. „Počítal jsem to.“

Sto částí říše, které spolu bojují v nekonečném sledu válek, šarvátek a potyček. Sto částí, které se objevují a zase mizí, jen aby se znovu objevily a zase zmizely. Celé generace se zrodily a zase zemřely během tohoto konfliktu, aniž by se něco změnilo. Ale já to napravím. Učiním tomu přítrž. Zvítězím.

Dopil jsem své pivo a zvedl se, abych našel Makina.

Nemusel jsem chodit daleko. Byl u koní a kontroloval svého hřebce, Ohňoskoka.

„Tak cos objevil?“ zeptal jsem se ho.

Makin našpulil rty. „Pohřební hranici. Je na ní odhadem tak dvě stě mrtvol. Jenže ji nikdo nezapálil – asi dostali strach.“ Pak mávl rukou směrem k západu. „Přišli sem pěšky, po cestě skrz močál a pak přes támhleten hřeben. Do křoví kolem potoka poslali zhruba dvacítku lučištníků, aby se postarali o případné uprchlíky.“

„Kolik mužů se toho útoku zúčastnilo?“ zajímal jsem se.

„Tipoval bych tak stovka. Většinou pěšáci.“ Zívá a prohrábl si rukou vlasy. „Ufrnkl tak před dvěma dny. Teď už bysme měli bejt v bezpečí.“

Cítil jsem, jak se do mě zabodávají neviditelné trny, jak mi jejich špičky zajíždějí do kůže. „Pojď se mnou,“ vyzval jsem ho.

Makin mě následoval ke schodům, které kdysi vedly do starostova domu. Bratři mezitím přesvědčili Maicala, aby jim narazil druhý sud.

„Jak je, kapitáne?“ zařval Burlow na Makina. Po potyčce s Rikem pořád ještě chraptěl. Ostatní se rozesmáli a já je nechal, ať se baví. Zase jsem ucítil ty trny. Byly ostré a dlouhé. Něco bylo špatně. Na poli za městem leželo dvě stě těl. Mrtvých těl.

„Kapitán Makin mě právě informoval, že brzy budeme mít společnost,“ oznámil jsem.

Makin překvapeně vyvalil oči, ale já si toho nevšímám. „Dvacet chlapů, pobudů. Banditi toho nejhrubšího zrna. Rozhodně nic, s čím byste se chtěli přátelit,“ pokračoval jsem. „Míří zhruba naším směrem a mají hromadu nakradený kořisti.“

Rike při těch slovech vyskočil na nohy tak prudce, až se mu u pasu zavěšený řemdih divoce rozhoupal. „Kořist?“

„Je to verbež, odpad lidský společnosti. Žijou ze zkázy a utrpení druhých,“ usmál jsem se na muže kolem sebe. „Takže, bratři moji, my jim teď ukážeme, jak strašnou chybu právě udělali. Chci, aby umřeli. Všichni do jednoho. A nikomu z nás se nesmí nic stát. Na hlavní cestě vykopete a zamaskujete nástražný jámy. Některý bratři se schovaj v tý starý věži, kde bejvala sýpka. A taky v hospodě U modrýho prasete. Hrabě, Čára, Kecal a Nůbánec zůstanou tady za těmi zdmi, odkud postřílejí každýho, kdo se objeví v prostoru mezi věží a hospodou.“

Nůbánec se usmál a potěžkal svoji kuši, monstrózní výtvar moderních technologií. Byla celá ze železa a vyzdobená tvářemi podivných bohů. Hrabě vylil zbytky pití z helmy, narazil si ji na hlavu a začal natahovat tětivu na svůj dlouhý luk.

„Je tu ale možnost, že by mohli přijet přes ten hřeben tamhle vzadu. Takže Rike si vezme Maicala a šest dalších a ukryjou se v troskách starý koželužny. Pokud někoho uvidíte, tak si počkejte, až vás mine, a teprve pak ho sejměte. Makin bude náš průzkumník a dá nám včas vědět, co a jak. A tadyhle kněžour, stejně jako vás pět, bude se mnou. Společně je sem zkusíme nalákat.“

Bratři nepotřebovali nijak pobízet. Tedy, mám-li být upřímný, Jobeho jsme trochu pobízet museli, ale o to se postaral Rike. Prostě ho popadl a nevybíravě odvedl od sudů s pivem.

„Kořist!“ řval mu přitom do ucha. „Jdeme kopat pasti, ty přestárlá kupo hoven.“

Moji chlapi dobře věděli, jak připravit přepadení. Neudělali jedinou chybu. A pokud přišlo na boj mezi troskami, tak se jim nemohl rovnat nikdo na světě. V polovině případů jsme bojovali